

κτλ. Ἐνταῦθα ἔρχονται πάντες, ἵνα, ὡς ἀπὸ παγκοσμίου πρωτευσούσης, γίνωσι πασιγνώστοι, ἐνταῦθα ποθοῦσι καὶ νὰ ἐνταφιάζονται.

Ὁ Ἰάκωβος Offenbach εἶναι ὁ πατὴρ τῶν μικρῶν μελοδραμάτων (opérette), τῆς ἐλαφροῦς, τερπνῆς, χαριέσσης ἐν μιᾷ λέξει Παρισινῆς μουσικῆς. Οἱ σοβαροὶ Γερμανοὶ ὀμιλοῦσι περὶ τῆς μουσικῆς ταύτης μετὰ περιφρονησεως σχεδόν, καὶ ὅμως δόξαις τὸ ἐν Βερολίῳ Friedrich-Wilhelms-Theater παριστᾷ «τὴν ὠραίαν Ἑλένην» ἢ ἄλλο τι μικρὸν μελόδραμα τοῦ Offenbach, οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου τρέχουσιν ἀθρόοι, ἑκατοντάδες δ' ἔρχονται εἰς μάτην ἵνα ζητήσωσι θέσιν.

Καίτοι ἀπὸ δέκα ἐτῶν κατατρυχόμενος ὑπὸ ποδάγρας καὶ χρονίου βηχῆς, ὁ Offenbach ὑπεχρέωνεν ἐν τούτοις διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του θελήσεως τὸ ἀσθενὲς αὐτοῦ σῶμα νὰ ἐργάζεται, διὸ ἀφίνει μέγαν ἀριθμὸν μελοδραμάτων. Καὶ τὴν παραμονὴν εἰσέτι τοῦ θανάτου του ἐν τῷ Ἁγίῳ Γερμανῷ, ὅπου ἀπέθανε καὶ ὁ Θιέρς, ἐπεθεώρει τὰ δύο τελευταῖα μελοδράματα «Les contes d' Hoffmann» καὶ «La belle Lutece», τὰ ὁποῖα ἐντὸς τοῦ χειμῶνος θὰ παραστήσῃ τὸ Opéra comique.

Ὁ Offenbach, καίτοι Γερμανὸς, εἶχε τὴν λεπτήν σαρκαστικὴν εὐφυΐαν τοῦ Παρισινοῦ. Εἶναι γνωστὸν πῶς ἐξεδικεῖτο τὸν Wagner, δυσμενῶς περὶ τῆς μουσικῆς του ἐκφραζόμενος.

«Ὁ Wagner, συνειθίζε νὰ λέγῃ ὁ Offenbach, θὰ ἦτον ὁ μέγιστος τῶν μουσικῶν, ἐὰν δὲν εἶχε προκατόχους τὸν Mozart, τὸν Gluk, τὸν Weber, τὸν Beethoven, τὸν Mendelssohn» θὰ ἦτον ἐπίσης ὁ πνευματωδέστερος τῶν μελωδῶν, ἐὰν δὲν ἤρχοντο εἰς τὴν ζωὴν ὁ Herold, ὁ Halevy, ὁ Boieldieu, ὁ Auber». Ἦτον ὅμως συγχρόνως ὁ Offenbach λίαν μάταιος καὶ οἰηματοῦς. Οὐδεμίαν τιμὴν, οὐδεὶς βαθμὸς θαυμασμοῦ ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἀρκετός. Εἷς στενὸς φίλος του διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

«Ἡμέραν τινὰ περιεμένομεν τὸν Offenbach εἰς τὸ χωρίον Etretat ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Εἷς ἐξ ἡμῶν προέτεινε νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν χάριν ἀστεϊότητος ὡς ἡγεμόνα. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐνεκρίθη, καὶ ἀναζητήσαντες πανταχοῦ ὄπλα ἠδυνήθημεν νὰ παραταχθῶμεν εἰς τὴν γραμμὴν ἑνδεκα ἐξωπλισμένοι στρατιῶται, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ ἐνὸς ὄνου ἀνεπέτασε τὴν τρίχρουν σημαίαν, εἰς δὲ πυροβολιστῆς ἴστατο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ξενοδοχείου ἕτοιμος νὰ ἀνάψῃ ἐν πυροτέχνημα (εἰς τὰς τρεῖς ὥρας μετὰ μεσημβρίαν!). Μόλις ἐφάνη ὁ Ὀφφενβάχ, αἱ σάλπιγγες ἐσάλπισαν, τὰ τύμπανα ἐκρότησαν, οἱ στρατιῶται παρουσίασαν ὄπλα, ἐγὼ δὲ παρέδωκα εἰς αὐτὸν ἐπὶ δίσκου τὰς κλειδας τοῦ ξενοδοχείου. Ἄλλ' ὁ Ὀφφενβάχ ἐν τῇ ματαιότητι αὐτοῦ δὲν ἤθελε νὰ ἐνοήσῃ τὸν ἀστεϊσμὸν, ἔλαβε τὴν κωμικὴν ταύτην ὑποδοχὴν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν, ὡς διαδήλωσιν τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν, καὶ μᾶς εὐχαρίστησε μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐξ εὐγνω-

μοσύνης, ἀνακράζων· «Ἄχ, φίλοι μου, εἶναι παραπολὺ, παραπολὺ! C'est trop, c'est trop!»

Ἡ φιλαργυρία ἐπίσης τοῦ Ὀφφενβάχ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια, ἀπαράλλακτα ὡς ἡ τῆς περιφροῦς Ραχίλ.

«Συμβουλάς, ἔλεγε πρὸς τὸν υἱὸν του, δύνασαι νὰ μοὶ ζητῆς πάντοτε, χρήματα ὅμως. Μίαν σπανίως». Ἡμέραν τινὰ παρουσιάζεται πρὸς αὐτὸν εἰς συμπατριώτης μουσικὸς, ἐν μεγάλῃ πενίᾳ εὐρισκόμενος καὶ πατὴρ πολυμελοῦς οἰκογενείας ἐν Γερμανίᾳ. Πῶς νὰ κάμῃ ὁ Ὀφφενβάχ, ἵνα βοηθήσῃ τὸν συμπολίτην, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τὸ βάλαντιον;

— Ἄκουσον, τῷ λέγει, δὲν δύναμαι νὰ σε βοηθήσω ἀποτελεσματικώτερον ἢ συνιστῶν σε εἰς τὸν Ροσχίλδ. Λάβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ὕπαγε πρὸς αὐτόν. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Πρὸς τὸν Αὐθέντην τῶν κεφαλαίουχων. Ἐπιθυμῶ πολὺ ὁ φέρον τὸ παρόν μου, συμπατριώτης καὶ καλὸς μουσικὸς ἀλλὰ πενέστατος καὶ οἰκογενειάρχης, ν' ἀνακουφισθῇ. Ἀλλὰ τί δύναται ὁ ἀσθενὲς Offenbach! Μόνον νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὸν παντοδύναμον Ροσχίλδ, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ὁ φίλος σου
ΟΦΦΕΝΒΑΧ».

Ἄλλὰ pour un Juif il faut un Juif, λέγουσιν οἱ Γάλλοι. Ὁ Ὀφφενβάχ ἐγνώριζε καλῶς τὸν φίλον του Ὀφφενβάχ. Ἀπήντησε πρὸς αὐτὸν εὐφύστατα ὡς ἑξῆς:

»Πρὸς τὸν βασιλέα τῶν μελοδραματιῶν. Ἐδωκα πρὸς τὸν συμπατριώτην σου χίλια φράγκα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι σὺ ὁ ἀσθενὲς Ὀφφενβάχ δύνασαι νὰ πράξῃς ὑπὲρ αὐτοῦ ὅτι δὲν δύναται ὁ παντοδύναμος Ροσχίλδ. Χωρὶς νὰ ἀνοίξῃς τὸ βάλαντιόν σου, δύνασαι νὰ δώσῃς εἰς τὸν συμπατριώτην σου δεκαπλάσιον τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἔδωκα ἐγώ. Εἰπὲ εἰς αὐτὸν νὰ κάμῃ προσκλήσεις διὰ μίαν μουσικὴν συμφωνίαν. Ἄς προκηρυχθῇ ὅτι ὁ Ὀφφενβάχ κατὰ τὸ μουσικὸν τοῦτο ἀκρόαμα θὰ ἐκτελέσῃ τεμάχια μὲ τὴν μεγάλην βάρβιτόν του (violoncelle), οἱ Παρισίνοὶ θὰ τρέξωσι σαρπηδῶν, καὶ ὁ συμπατριώτης σου θὰ εὐπορήσῃ».

Ὁ πτωχὸς μουσικὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γερμανίαν μόνον μὲ τὰ χίλια φράγκα τοῦ Ροσχίλδ. Φεῦ! ἡ δοκιμασία ἦτον ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων τοῦ ματαίου καὶ φιλαργύρου Ὀφφενβάχ!

«Ὅποιον μυστικὸν κατεῖχεν ἡ φύσις, λέγει ὁ Fontenelle, ἵνα ποικίλῃ τὸσον πολὺ ἐν τὸσον ἀπλοῦν πράγμα, ὡς τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον!» Ὅποιον μυστικὸν κατεῖχεν ἡ φύσις, ἔργον καὶ ἡμεῖς παραδοῦντες τὸν Fontenelle, ἵνα στερήσῃ καρδίας ἀνθρώπους, οἵτινες ὡς ὁ Ὀφφενβάχ, ἢ Ὀφφενβάχ, συνεκίνησαν τὸσον πολὺ τὰς καρδίας ἄλλων!

Πάντη ἀνόμοιος τὸν χαρακτῆρα εἶναι ὁ γενναῖος, μετριόφρων καὶ συμπαθητικὸς δραματικὸς ποιητὴς Gondinet, τοῦ ὁποῖου τὴν νέαν κωμωδίαν «Les grands enfants» ἐχειροκροτήσαμεν προ-

Κομφεύόμενος τις λαμβάνει κατά μέρος τὸν ἰατρὸν, ὅστις ἐπεσκέφη πρὸ ὀλίγου τὸν θεῖόν του, ἀσθενήσαντα, καί :

— Δοιπὸν, ἰατρέ; τῷ λέγει ἐρωτῶν μὲ φωνῆν ἀσθμαίνουσαν.

— Τὸν ἐχάσαμεν! ἀποκρίνεται ὁ ἰατρός.

Ὁ κομφεύόμενος ἀρχίζει τότε καὶ ἐκβάλλει στεναγμούς λίαν θρηνώδεις.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἰατρός, ὅστις γνωρίζει τὸν κόσμον ἐν γένει, καὶ τοὺς σημερινούς ἀνεπιούς ἰδίως,

— Ἐλάτε, τῷ λέγει, φίλε μου, ἤσυχάσατε... ἀφοῦ σὰς βεβαιῶνω, ὅτι τὸν ἐχάσαμεν.

Σκηνὴ συστάσεως.

— Κύριοι, σὰς παρουσιάζω τὸν φίλον μου Α... Δὲν εἶνε τὸσον ἀνόητος ὅσον φαίνεται.

Ἐρ' οἷς ὁ συνιστώμενος ὑπέλαβε ζωηρῶς;

— Καὶ αὕτη ἀκριβῶς, κύριοι, ἡ διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ φίλου μου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὅτε ἐφυλακίσθη ὁ Βερντζε, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν του ὁ δραματικὸς ποιητὴς Βιεννέ.

— Ὅθ' ἐποιήσατε πολλὰ ἄσματα ἀφ' ὅτου εἴσθε ἐδῶ, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Βιεννέ.

— Ἀκόμη δὲν ἔκαμα παρὰ τὴν ἀρχὴν μόνον ἐνός.

— Τοῦτο μ' ἐκπλήττει.

— Καὶ πῶς; νομίζετε, εἶπεν ὁ Βερντζε, ὅτι κάμνω ἐν ἄσμα μὲ ὄσσην εὐκολίαν κάμνετε σεῖς μίαν τραγωδίαν;

Εἰς τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων ἐδίδοτο ὁ τίτλος *Νοβελήσιμος* (ἐπιφανέστατος). Ὑπῆρχε δὲ καὶ *Πρωτονοβελήσιμος*, καὶ κατωρθώθη καὶ *Πρωτονοβελήσιμοῦπέριστατος*, καθ' ὃν χρόνον αἱ λέξεις ἐχαλκεύοντο πρὸς ἀφορμὴν μισθοδοτήσεως ἀργῶν.

Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ διασημοῦ δραματικοῦ ποιητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ *Emile Augier* ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἐπίσκεψίν μου μοι περιποιῶσι τιμὴν, οἱ δὲ μὴ ἐρχόμενοι μοι προξενοῦσιν εὐχαρίστησιν». ΙΩΑΝΝ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οὔτε οἱ φιλάργυροι ἀγαπῶσι νὰ γνωρίζωμεν τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τοῦ πλοῦτου των, οὔτε αἱ ἐρωτότροποι γυναῖκες τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας των· οἱ μὲν, διότι φοβοῦνται μὴ τοὺς ἀναγκάσωμεν εἰς αὐξήσιν τινα τῶν δαπανῶν των, αἱ δὲ, διότι φοβοῦνται μὴ συμβουλεύσωμεν εἰς αὐτὰς περιορισμὸν τινα εἰς τὸν στολισμὸν των.

* * Ἡ καρδιά ἡμῶν ἔχει κλειθρα, τὰ ὁποῖα ἀνοίγονται οὕτως εἶπεν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ πρῶτ', δυσ-

κόλως τὴν μεσημβρίαν καὶ δυσκολώτατα ἢ οὐδὲν τὸ ἐσπέρας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰδοὺ τοῦ φθάνει ἡ κερδοσκοπικὴ ἀπληστία τοῦ ἀνθρώπου, νὰ καθιστᾷ καὶ τὸ ἀθώτερον τῶν πτηνῶν ὄργανον κακοήθων πράξεων. Ὁρολογιοποιεῖόν τι τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ πόλεως *Lugano* ἔχει πολλὰς ἑκατοντάδας περιστερῶν πεπαιδευμένων, ἃς ἀποστέλλει εἰς Ἰταλίαν ἐναερίου κομιστὰς λαθρεμπορίου, ὅπερ ἀφοῦ μεταφέρωσιν εἰς τὸν πρὸς θν ὄρον, ἐπιστρέφουσιν ἀμέσως εἰς Ἑλβετίαν. Τί δὲ εἶνε τὸ λαθρεμπόριον; Μικρὰ ὄρολογία, ἅτινα ὁ Ἑλβετὸς κερδοσκόπος προσδένει εἰς τὸν πόδα τῶν περιστερῶν. Καὶ οὕτως ἐλπίζει νὰ εἰσάγῃ διὰ τοῦ τρόπου τούτου πεντηκοντάδα ὄρολογίων καθ' ἑκάστην ἄνευ οὐδενὸς τέλους, καὶ ἄνευ κινδύνου μὴ συλληθῆ τὸ λαθρεμπόριον.

Ἐσχάτως ἐν τῇ μεγάλῃ λέσχῃ τοῦ *Monaco*, εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας, ὁ βαρῶνος *X***, εἰς εὐγενοῦς οἰκογενεῖς τοῦ *Μεκλεμβούργου*, ἔσχε τὴν τύχην νὰ κερδίσῃ 300,000 φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐνέκλεισε καλῶς εἰς κιβώτιον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ κατώκει. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν κατὰπλήξιν του, ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἐξυπνήσας παρετήρησεν ὅτι τὸ πολῦτιμον κιβώτιον εἶχε γείνει ἄφαντον, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ *Ἰωάννης*.

Ὁ *Ἰωάννης* οὗτος ἦτο γηραιὸς ὑπρέτης παρσίων εἰς πολλὰς περιστάσεις δείγματα ἐξαίρετου ἀφοσιώσεως καὶ πίστεως. Ἐν τούτοις ὁ βαρῶνος εὗρίσκετο νῦν ἐν ἀπορίᾳ χρηματικῇ. Τηλεγραφεῖ λοιπὸν πρὸς τὸν πατέρα του εἰς Γερμανίαν ἀφηγούμενος αὐτῷ τὸ ἀτύχημα καὶ ζητῶν συνδρομὴν. Ἐλαβε δὲ τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν «Μὴ ἀνησυχῆς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χρημάτων. Ὁ *Ἰωάννης* εἶνε ἐδῶ μὲ τὰ χρήματα ὅλα, τὰ ὁποῖα νομίζεις χαμένα. Φοβούμενος μήπως λάθωσι πάλιν τὸν δρόμον τῆς *βουλέττας*, καὶ συμμορφούμενος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς φρονήσεως, ἦλθε νὰ καταθέσῃ τὸ πολῦτιμον κιβώτιον ἐν ἀσφαλεῖ. Ἐλθέ λοιπὸν καὶ σὺ ταχέως».

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σὰς συνέθη βεβαίως ποτὲ νὰ ἔχητε ἀνάγκην νὰ ζυγίσετε τι καὶ νὰ μὴ ἔχητε πρόχειρα σταθμά. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀναπληροῦτε προχείρως διὰ νομισμάτων 3968 δραχμῶν νέων εἰς χρυσόν, ἢ 256 δρ. νέων εἰς ἀργυρον, ἢ 18 δραχ. καὶ 80 λεπτὰ εἰς χαλκόν, ἰσοδυναμοῦσι τῷ βάρει μιᾶς ὀκάδος.

Ἐπὶ πρὸς τὰ γαλλικὰ σταθμά ἀπαιτοῦνται 155 χρυσὰ εικοσάφραγκα, ἢ 40 ἀργυρὰ πεντάφραγκα ἢ 100 χαλκοῦ δεκάλεπτα, ὅπως ἀποτελέσωσι βάρους ἐνὸς *χιλιογράμμου*.